

Галерея жіночих образів у романі Л. Костенко "Маруся Чурай"

Виконала: Козинна Месаліна ІІ клас

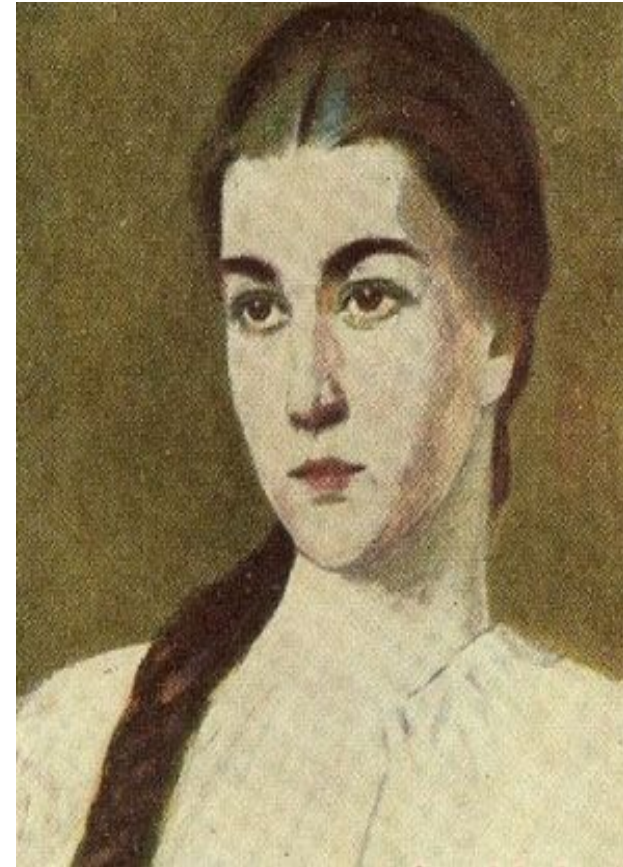


Маруся Чурай

Маруся Чурай — головна героїня роману, вона — натура творча, а тому особлива, з ніжною, вразливою душею. Образ Марусі Чурай виступає в єдності з образом України.

«Буває часом сліпну від краси,
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво,
-

Оці степи, це небо, ці ліси,
Усе так гарно, чисто, незрадливо,
Усе як є — дорога, явори,
Усе моє, все зветься Україна».



Серце Марусі відкрите для кожної чесноі людини, всі свої найсвітліші почуття вона висловила в піснях. Маруся чиста серцем, швидка на розум, окрім того наділена поетичними і музичними талантами. Творення пісні для Марусі є чи не головним способом самовираження.

«В розмові я, сказати б, то не дуже.

А в пісні можу виспівати все»



Маруся виросла в сім'ї, де шанувалася народна мораль, де панували любов до Вітчизни, вболівання за щастя народу.

«Ця дівчина не просто так, Маруся.

Це- голос наш.

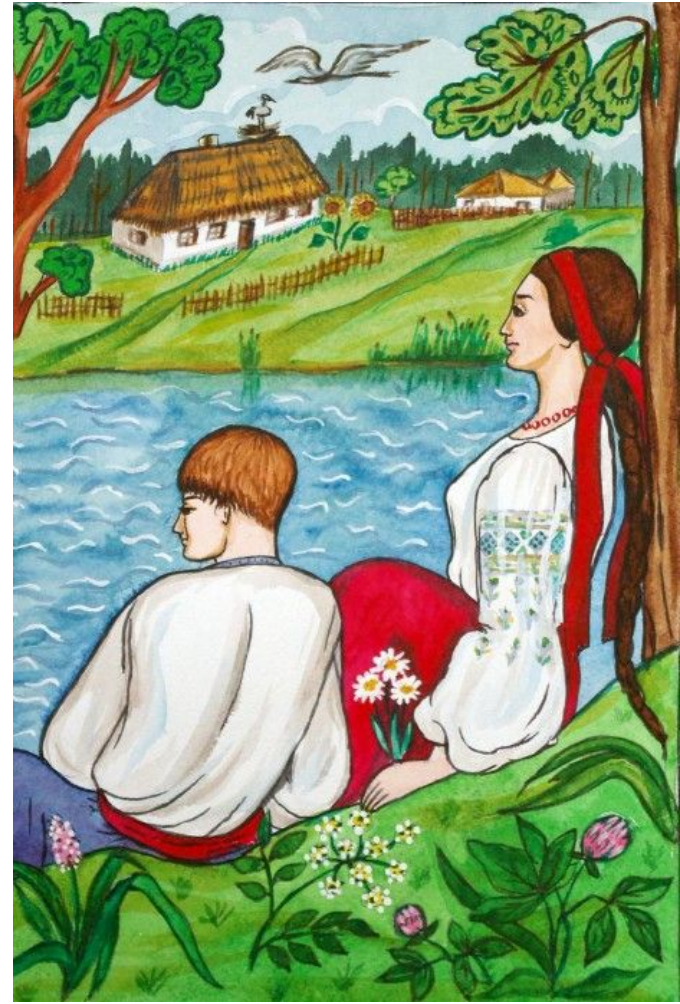
Це- пісня.

Це – душа.»



Звичайно ж, найбільш радісні творчі миттєвості Маруся переживає, коли висловлює свої любовні почуття — в ту пору, коли любов у неї була щасливою.

«Любились ми, не крилися. У мене душа, було, піснями аж бринить.»



Серце Марусі належало
Грицеві Бобренку.
Марусина любов до Гриця
була безоглядною і силь
ною й трагедія дівчини
полягає в тому, що її
велике почуття поглинула
трясовина міщанина:

«Моя любов чолом сягала
неба,
а Гриць ходив ногами по
землі.»



Галя Вишняківна

Людина вкрай обмежена — «гуска», як каже про неї Гриць, зате пихата й самовпевнена, бо дочка «значного чоловіка». У родині Вишняків духовні цінності підмінено матеріальними, тому ні батько, ні дочка не замислюються над тим, що купують Гриця за гроші і завдають страждань іншим:

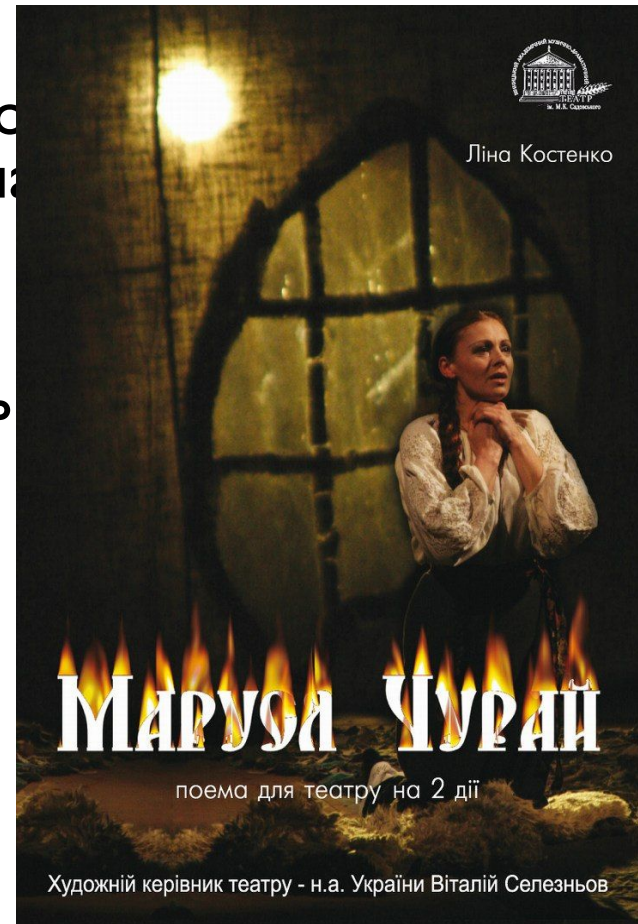
«Вже тато наш і на весілля втратились,
а Гриць умер... а Гриця вже нема... «

Уже цих двох рядків достатньо, щоб відчувати, наскільки дрібні інтереси дівчини. Втративши нареченого, Галя думає не про його смерть, його долю, а про витрати на весілля.

На противагу їй, Маруся, яку судять за вбивство, сама стоїть, немовби мертва:

«Вона ні слова не сказала праву. Стоїть. Мовчить. І дивиться. І все.»

Мовчазне вмирання Марусі — приклад справжнього почуття і переживання.





**За вишняківською системою
цінностей навіть життя (не те що там
кохання!) можна перевести в графу
матеріальних витрат.**

Бобренчиха

Бобренчиха була "ненаситна! — що нагледить оком, то дзьобом так і вихопить із води". Оця жадібність, ненаситність і зробили нестерпним життя її чоловіка, "він притих, заборсався в землі. Та й став домашніх хоругов хорунжим". І не те, щоб Бобренки бідували: "Але й жили! Душили копійчину. У дві душі робили без спочину". Оце й усе, чого хотіла мати Гриця у житті, добро для неї було поняттям матеріальним. Вона й сина свого — Гриця — майже не бачила, бо все воювала "за курку, за телицю, за межу"

Прикро, але саме мати спотворила у Грицеві його душу, оселила в ньому оцю роздвоєність, що стала ґрунтом для зради. Це ж словами матері країв він душу Марусі: "Затям, любов любов'ю, а життя життям". Вона створила "це щоденне кодро метушні", а з якого Гриць не зміг вибратися.





Згадаймо слова Бобренчихи, вбитої горем матері, ось як вона оцінює кохану дівчину свого сина:

«Я знаю все, так наче там була.

В ту ніч вона сама його до себе,
розпутниця, обманом завела.»

Це не схоже на реакцію пригніченої горем матері. Вона ненавидить усіх, хто не схожий на неї, тому й обирає для сина свою наречену — Галю Вишняківну — багату дівчину без серця, як у неї самої.



Тому й створюється враження, що Бобренчиха і Галя переймаються зовсім не смертю Гриця, а втратою власних ілюзій, мрій, бажань. Для першої важливо збагатитися за рахунок одруження сина, для другої — вийти заміж за видного козака.

Мати Марусі

Зовсім по-іншому виховувала доньку мати Марусі: "Як не буде, не скигли, доню, то великий брид". Добро для неї — то категорія моральна, цього добра навчала мати Марусю.



Чутливо душею розуміла мати дочку. їй так хотілося уберегти Марусю від біди, захистити від розчарувань. Вона не розглядала дочку як засіб збагатитися, вигідно видавши її заміж. Мати просто любила свою дитину і бажала щастя їй, а не благ для себе. Вона раніше, ніж Маруся, зрозуміла, що Гриць не такий, яким його бачить дочка:

«Наш батько з тих, хто умирали перші,
А Гриць Бобренко — з тих, що хочуть
жити.»

Маруся відповідала матері любов'ю і повагою, жаліла матір, як могла, переймалася:
«Як там вона? І як їй буде жити?
Порожня хата і порожній двір.»



Їх поєднувала спорідненість душ. Така мати, як Марусина, була матір'ю по своїй суті, матір'ю усьому на землі. От і Гриця свого часу годувала й голубила, як свого. Не випадково він сказав, звертаючись до Марусі, напрочуд точні слова: "Тут двоє матерів, твоя і Божа". І то було правдою, що підносила на найвищий рівень позицію Матері.